

HISTORIA DIECEZJI KOSZALIŃSKO-KOŁOBRZESKIEJ (1972-2005)

Po zakończeniu II wojny światowej, terytorium Pomorza Środkowego weszło w skład nowo powstałej w dniu 15 sierpnia 1945 roku Administracji Apostolskiej Kamieńskiej, Lubuskiej i Prałatury Pilskiej z siedzibą w Gorzowie Wielkopolskim (przed 1945 roku należało do prałatury pilskiej, diecezji berlińskiej i archidiecezji wrocławskiej). Z tego powodu administracja ta była nazywana administracją gorzowską lub nieformalnie diecezją gorzowską. W jej skład weszły tereny położone nad środkową Odrą i dolną Wartą, następnie Pomorze Zachodnie od Szczecina poprzez Koszalin, Słupsk oraz ziemie należące do dawnej prałatury pilskiej (obszar 44 836 km²). Na jej czele stanął administrator apostolski, ks. dr Edmund Nowicki. Utworzenie tej administracji świadczyło o tymczasowej utworzonej nowej strukturze kościelnej na Ziemiach Zachodnich i Północnych. Brakowało ostatecznego zawartego traktatu pokojowego Polski z Niemcami, dlatego powstała nie diecezja, ale administracja, czyli brakowało stałej polskiej organizacji kościelnej na Ziemiach Odzyskanych, co posłużyło naszym władzom państwowym do wystąpienia przeciwko Stolicy Apostolskiej. Ze strony kościelnej Episkopat Polski w uroczystość Chrystusa Króla w 1948 roku w specjalnym liście pasterskim poinformował naszych katolików, że Stolica Apostolska nie może ustanowić trwałej organizacji kościelnej na Ziemiach Zachodnich i Północnych naszego kraju, zanim nie zostaną podpisane międzynarodowe traktaty uwieńczone specjalnym traktatem pokojowym między Polską a Niemcami.

W porozumieniu zawartym między przedstawicielami Rządu PRL a Episkopatem Polski (z 14 kwietnia 1950) zapisano, że Episkopat Polski będzie się starał u Stolicy Apostolskiej, by dotychczasowe administracje kościelne były zamienione na stałe ordynariaty biskupie. Mimo tego władze rządowe wszelkimi siłami dążyły do likwidacji stanu tymczasowego polskiej organizacji kościelnej na Ziemiach Zachodnich i Północnych. Między innymi w tym celu władze państwowe w 1951 roku posunęły się tak daleko, że przemocą usunięto dotychczasowych administratorów apostolskich na polskich Ziemiach Zachodnich i Północnych, a w ich miejsce ustanowiono wikariuszy kapitułnych, by zlikwidować dotychczasowy tymczasowy stan organizacji kościelnej. Wprawdzie usunięcie administratorów apostolskich należało do

jurysdykcji papieża, to jednak prymas Polski Stefan Wyszyński, by nie doprowadzać do otwartego konfliktu z władzą państwową, zgodził się ostatecznie na rozsądny kompromis. W ten sposób obszar Ziem Zachodnich i Północnych naszego kraju podlegał bezpośredniej jurysdykcji Prymasa Polski i tym samym łączność ze Stolicą Apostolską została nadal utrzymana. W tej trudnej sytuacji prawnej Kościoła katolickiego na Ziemiach Zachodnich i Północnych, w administracji gorzowskiej nowym wikariuszem kapitulnym w lutym 1951 roku został dotychczasowy proboszcz z parafii Świętej Rodziny ze Szczecina, ks. Tadeusz Załuszczowski. Po krótkotrwałych jego rządach zakończonych niespodziewaną śmiercią (19 II 1952), nowym rządcą został ks. mgr Zygmunt Szelażek (objął rządy z dniem 15 III 1952).

W 1956 roku wskutek rozmów naszego Rządu i Episkopatu, Stolica Apostolska zamianowała na Ziemiach Zachodnich i Północnych w miejsce dotychczasowych wikariuszy kapitulnych nowych pięciu biskupów. Dla Gorzowa został nim ks. biskup dr Teodor Bensch (konsekrowany już 21 września 1954). Jednak jego pasterzowanie trwało bardzo krótko, bowiem już w dniu 7 stycznia 1958 roku zmarł. Po nim biskupem gorzowskim został ks. dr Wilhelm Pluta (konsekrowany 8 września 1958).

Podczas Konferencji Plenarnej Episkopatu Polski 3–5 maja 1970 roku Episkopat skierował do papieża telegram z prośbą o trwałą stabilizację kościelną na Ziemiach Zachodnich i Północnych. W oparciu o ten telegram, biskup z Gorzowa W. Pluta łącznie ze swymi biskupami pomocniczymi J. Strobą i I. Jeżem przygotowali dokument do Prymasa Polski S. Wyszyńskiego (wysłany 1 czerwca 1970) w sprawie podziału diecezji gorzowskiej na mniejsze (dotychczasową gorzowską) oraz szczecińską i koszalińską. Między innymi zawarto w nim argumenty historyczne (o dawnej diecezji kołobrzesckiej, następnie wolińskiej i kamieńskiej), że wymienione diecezje należały do metropolii gnieźnieńskiej oraz argumenty natury duszpasterskiej, by był bliższy kontakt biskupa z księżmi i wiernymi.

Krokiem milowym przybliżającym powstanie diecezji koszalińsko-kołobrzesckiej był podpisany w Warszawie traktat pokojowy PRL z RFN (7 grudnia 1970), na mocy którego doprowadzono do pokojowych stosunków między PRL a RFN, jednocześnie potwierdzono zachodnią granicę Polski nad Odrą i Nysą. Zaraz potem, 24 grudnia 1970 roku, biskup W. Pluta skierował do Prymasa Polski, S. Wyszyńskiego prośbę o wszczęcie starań w sprawie podziału terenowego dotychczasowej administracji apostolskiej w Gorzowie na trzy diecezje z siedzibą w Gorzowie, Szczecinie i Koszalinie. W oparciu o ustawę z dnia 23 czerwca 1971 roku odnośnie Ziem Zachodnich i Północnych Kościół katolicki stopniowo odzyskiwał utraconą własność kościelną zarekwirowaną przez władze państwowe po II wojnie światowej (przekazano około 20 kościołów w stanie ruiny). Wreszcie biskupi z administracji

apostolskiej z Gorzowa wystosowali memoriał z 10 maja 1972 roku do Prymasa Polski, Stefana Wyszyńskiego, odnośnie trwałego uregulowania prawnego stosunków kościelnych na Ziemiach Zachodnich i Północnych.

Dopiero po ratyfikacji układu pokojowego między PRL a RFN, 3 czerwca 1972 roku, papież Paweł VI mógł 28 czerwca 1972 roku bullą *Episcoporum Poloniae coetus*, w związku z nową organizacją Kościoła, erygować nowe diecezje w Polsce, w tym gorzowską, szczecińsko-kamieńską oraz koszalińsko-kołobrzeską.

Diecezja koszalińsko-kołobrzeska objęła terytorium całego ówczesnego województwa koszalińskiego oraz niewielką część z województwa gdańskiego: powiat lęborski oraz z powiatu wejherowskiego – okolice Kostkowa, i z powiatu puckiego – okolice Wierzchucina (łącznie obszar 19 245 km²). Granica wschodnia sąsiaduje z diecezją chełmińską (ze stolicą biskupią w Pelplinie); na zachodzie granicę stanowi teren diecezji szczecińsko-kamieńskiej; na północy – brzeg Morza Bałtyckiego. Miastem biskupim został Koszalin, z uwagi na jego współczesne największe znaczenie polityczne oraz społeczno-gospodarcze w regionie Pomorza Środkowego. Na katedrę biskupią wyznaczono kościół NMP Niepokalanego Poczęcia w Koszalinie. Natomiast konkatedrą, ze względu na poważne znaczenie historyczne, został kościół Wniebowzięcia NMP w Kołobrzegu. Pierwszym biskupem nowej diecezji został dotychczasowy biskup pomocniczy z Gorzowa, Ignacy Jeż. Nowo erygowana diecezja została pod względem administracji kościelnej włączona do metropolii gnieźnieńskiej. Z tego powodu patronami naszej diecezji zostali: św. Wojciech, Biskup i Męczennik oraz ówczesny błogosławiony (obecnie święty) Maksymilian Maria Kolbe.

Utworzenie nowej diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej zostało przyjęte z dużym zadowoleniem przez społeczeństwo katolickie Pomorza Środkowego oraz ponadto stanowiło ono dumę lokalnego patriotyzmu, gdyż w ten sposób podniesiono rangę naszego regionu i zespoliło pragnienie tkwiące w świadomości katolików dowartościowania naszego terytorium do roli, jaką kiedyś odgrywało od początku naszych dziejów narodowościowych.

Stan diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej w latach 1972-2005 jest niejednorodny, bowiem pod względem organizacyjnym nastąpiły trzy poważne zmiany terytorialne.

1. Pierwszy rozdział w jej dziejach nastąpił 28 czerwca 1972 roku, kiedy to papież Paweł VI powołał do życia diecezję koszalińsko-kołobrzeską (871 900 ludności, 16 dekanatów, 139 parafii, 548 kościołów, 334 kapłanów – w tym 215 diecezjalnych i 119 zakonnych – oraz 52 kleryków). Według stanu z 1991 roku diecezja liczyła już nieco ponad 1 mln ludności,

26 dekanatów, 236 parafii, 654 kościołów, 490 księży (w tym 381 diecezjalnych i 109 zakonnych) i 110 kleryków.

2. Drugi rozdział w jej historii rozpoczął się 25 marca 1992 roku, kiedy to papież Jan Paweł II wydał bullę *Totus Tuus Poloniae Populus* (diecezja koszalińsko-kołobrzaska została podporządkowana metropolii szczecińsko-kamieńskiej), mocą której kształt terytorialny naszej diecezji uległ poważnej zmianie (15 500 km², 952 000 ludności, 23 dekanaty, 201 parafii, 582 kościołów i kaplice, 492 kapłanów – w tym 384 diecezjalnych i 108 zakonnych – i 116 kleryków). Od tego dnia utraciliśmy wschodnie tereny od Słupska i Miastka na rzecz diecezji pelplińskiej w postaci 6 dekanatów (bytowski, człuchowski, główczycki, lęborski, łebski i łupawski) i jednocześnie pozyskaliśmy tereny z diecezji gorzowskiej w postaci dekanatu pilskiego (z parafią Stobno), trzanieckiego oraz z dekanatu Drezdenko – parafię Dzierżążno Wielkie, Krzyż Wielkopolski, Wieleń i Żelichowo. Granica zachodnia naszej diecezji pozostała bez zmian, za to wschodnia uległa poważnej zmianie, gdyż biegnie od północy w odległości około 10 km na wschód od Słupska w kierunku południowym do Piły i następnie na południu od Piły w kierunku zachodnim w pobliżu Trzcianki, aż do Krzyża (potem biegnie na północ). Jej powierzchnia od 25 marca 1992 roku uległa pomniejszeniu o 3745 km², czyli pod względem obszaru stała się bardziej zwartą, chociaż odległość od Koszalina do Krzyża wynosi jeszcze około 210 km. Według stanu z 1997 roku diecezja nasza liczyła 920 000 ludności, 23 dekanatów, 212 parafii, 563 kościołów, 502 księży (w tym 386 diecezjalnych i 116 zakonnych) oraz 111 kleryków. W 1997 roku na terenie naszej diecezji zamieszkiwało około 14 500 wiernych obrządku bizantyńsko-ukraińskiego, zamieszkałych w parafiach: Biały Bór, Kołobrzeg, Koszalin z Bobolicami i Drzewianami, Międzybórz, Słupsk z Barcinem i Sławnem, Szczecinek, Świdwin i Wałcz.

Następnie 1 stycznia 1999 roku z 23 dekanatów utworzono 25.

Potem według stanu z dnia 2 lutego 2004 roku diecezja koszalińsko-kołobrzaska liczyła 15 500 km² rozpościerając się na 4 województwach (lubuskie, pomorskie, wielkopolskie i zachodniopomorskie) 965 050 mieszkańców (w tym 890 000 katolików) 3 rejony, 25 dekanatów, 228 parafii (w tym 208 prowadzonych przez księży diecezjalnych i 20 przez księży zakonnych), 577 kościołów (w tym 216 parafialnych i 361 filialnych i pomocniczych), 36 kaplic publicznych, 537 księży (w tym 415 diecezjalnych i 122 zakonnych) i 98 kleryków.

3. Trzeci rozdział w jej historii organizacyjnej rozpoczął się 25 marca 2004 roku, kiedy to w Polsce erygowano kilka nowych diecezji, w tym między innymi diecezję bydgoską, do której włączono z naszej diecezji dekanat złotowski. Tym samym terytorium diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej

znowu się zmniejszyło (nie udało się z naszej diecezji włączyć do diecezji bydgoskiej dekanatu pilskiego).

W diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej w latach 1972-2005 pasterzowało czterech biskupów diecezjalnych: 1) mgr Ignacy Jeż (1972-1992)¹, 2) Czesław Domin (1992-1996)², 3) dr hab. Marian Gołębiewski (1996-2004)³ 4) dr

¹ I. J e ż – uroku 31 VII 1914 w Radomyślu Wielkim (pow. Mielec, diecezja tarnowska), w rodzinie urzędniczej (ojciec – naczelný sekretarz sądu powiatowego w Katowicach), szkoła podstawowa 1921-1924, gimnazjum państwowe (neoklasyczne) w Katowicach, studia na Wydziale Teologii Uniwersytetu Jagiellońskiego w Krakowie – 1932-1937, mgr teologii (historia Kościoła), wyświęcony na kapłana 20 VI 1937 roku w Katowicach z rąk biskupa Stanisława Adamskiego, wikariusz w parafii Wniebowzięcia NMP w Hajdukach Wielkich (dziś Chorzów Batory), tamże aresztowany – 17 VIII 1942 i uwięziony w Katowicach (za zorganizowanie uroczystej mszy św. za zmarłego w obozie koncentracyjnym proboszcza parafii Wniebowzięcia NMP w Hajdukach Wielkich ks. Józefa Czempieła), przebywał w obozie koncentracyjnym w Dachau (7 X 1942 – 29 IV 1945, więzień nr 37 196, w grudniu 1944 zgłosił się z posługą kapłańską do bloku dla zarażonych tyfusem), przebywał w obozie koncentracyjnym do 29 IV 1945, kapelan obozu dla D. P. Polaków w Göppingen k. Stuttgartu – IX 1945 – V 1946, wikariusz w Redlinach i Bogucicach – VI – IX 1946, katecheta w Prywatnym Katolickim Gimnazjum im. św. Jacka w Katowicach, następnie w Niższym Seminarium Duchownym, dyrektor i rektor tegoż seminarium 1946-1960, rektor kursu wstępnego Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Katowickiej – 1955-1957, papież Jan XXIII mianował go 20 IV 1960 roku biskupem pomocniczym tytułu Albae Marittime w Gnieźnie (dewiza biskupia: *Veni ignem mittere* („Przyszedłem rzucić ogień”)) z przeznaczeniem dla Gorzowa Wlkp., prekonizowany 13 V 1960, konsekrowany w katedrze gorzowskiej – 5 VI 1960, uczestnik Soboru Watykańskiego II – 1962, mianowany biskupem pomocniczym w Gorzowie Wlkp. – 16 IX 1967, mianowany ordynariuszem diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej – 8 VI 1972, ingres do katedry koszalińskiej – 22 X 1972, członek, przewodniczący i ponownie członek Komisji Episkopatu Polski ds. Środków Społecznych Przekazu – 1973-1994, w dniu 1 II 1992 roku papież Jan Paweł II przyjął jego rezygnację z urzędu biskupa diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej, obecnie jest biskupem seniorem, zamieszkały w Koszalinie, ul. Norwida 8.

² Cz. D o m i n – uroku 6 VII 1929 w Michałkowicach (diecezja katowicka), święcenia kapłańskie – 1953 w Krakowie z rąk biskupa Franciszka Jopa, po święceniach pełnił różne funkcje duszpasterskie w diecezji, był notariuszem w kurii biskupiej, referentem w diecezji katowickiej, biskup pomocniczy w Katowicach – 6 VI 1970 (dewiza biskupia: *Któż jak Bóg*), od 1980 roku kierownik Komisji Charytatywnej Episkopatu Polski, od 1981 – przedstawiciel Episkopatu w Funduszu Społecznym Solidarności, od 1990 przewodniczący Caritas Polska, ingres do katedry w Koszalinie – 23 II 1992 oraz do konkatedry w Kołobrzegu – 1 III 1992, zmarł 15 III 1996.

³ M. G o ł ę b i e w s k i – uroku 22 IX 1937 w Trzebuchowie (k. Koła, woj. diecezja wrocławska) w rodzinie rolniczej, święcenia kapłańskie – 24 VI 1962 we Wrocławku przez biskupa Antoniego Pawłowskiego, wikariusz w Ślesinie – 1962-1964, wikariusz w parafii Wniebowzięcia NMP w Zduńskiej Woli – 1964-1966, studia w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim – 1966-1969, studia w Papieskim Instytucie Biblijnym w Rzymie – 1969-1976, stypendium naukowe w Instytucie Katolickim w Paryżu – 1992-1993, dr nauk biblijnych, profesor Wyższego Seminarium Duchownego we Wrocławku – 1976-1981, członek kolegium redakcyjnego „Ateneum Kapłańskie” – 1978-1986, sędzia w Sądzie Biskupim we Wrocławku – 1978-1989, zajęcia zlecone z egzegezy Pisma Świętego Starego Testamentu na Akademii

Kazimierz Nycz (2004 – do dzisiaj)⁴ oraz trzech biskupów pomocniczych:
 1) mgr Tadeusz Werno (1974 – do dzisiaj)⁵ 2) dr Piotr Krupa (1984-1992)⁶
 3) dr Paweł Cieřlik (1995 - do dzisiaj)⁷

Teologii Katolickiej w Warszawie – 1979-1982, prefekt studiów w Wyższym Seminarium Duchownym we Włocławku – 1981-1982, rektor Wyższego Seminarium Duchownego we Włocławku – 1983-1992, członek Komisji Episkopatu ds. Seminariów, członek Komisji Episkopatu do Dialogu z Judaizmem, Członek Rady Kapłańskiej i Kolegium Konsultorów Diecezji Włocławskiej, adiunkt na Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, dr hab. teologii – 1994, kierownik Katedry Biblistyki Starego Testamentu Wydziału Teologicznego Akademii Teologicznej Katolickiej w Warszawie – od 1994, profesor nadzwyczajny na Wydziale Teologicznym Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie - 1995, kierownik Katedry Filologii Biblijnej Wydziału Teologicznego Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie – od 1995, mianowany biskupem koszalińsko-kolobrzeskim – 20 VII 1996, konsekrowany – 31 VIII 1996 w Koszalinie z rąk nuncjusza apostolskiego abpa Józefa Kowalczyka i tego dnia odbył się jego ingres do katedry koszalińskiej i objął kanonicznie posługę w diecezji, dewiza biskupa – *Ad imaginem Tuam* („Na obraz i podobieństwo Twoje”); arcybiskup diecezji wrocławskiej – 3 IV 2004.

⁴ K. N y c z – uroku I II 1950 w Starej Wsi (k. Oświęcimia) w rodzinie robotniczo-chłopskiej (ojciec – mistrz budowlany), studia w Metropolitalnym Wyższym Seminarium Duchownym w Krakowie – 1967-1973, święcenia kapłańskie – 20 V 1973 w Kaniowie z rąk biskupa Juliana Grobickiego, wikariusz w Jaworznie-Szczakowej – 1973-1975, wikariusz w Raciborowicach – 1975-1977, licencjat z teologii (Papieski Wydział Teologiczny w Krakowie) – 1976, studia w Katolickim Uniwersytecie Lubelskim w Lublinie – 1977-1980, dr teologii w zakresie katechetyki – 1981, wykładowca katechetyki na Papieskiej Akademii Teologicznej w Krakowie – 1981-1987, pracownik Kurii Metropolitarnej, wicerektor Wyższego Seminarium Duchownego w Krakowie – 1987-1988, wikariusz generalny metropolity krakowskiego, biskup pomocniczy krakowski (biskup tytularny Villa Regis) - 1988, dewiza biskupa: *Ex hominibus, pro hominibus* („Z ludu i dla ludu”), członek Komisji Episkopatu ds. Wychowania Katolickiego, biskup diecezji koszalińsko-kolobrzeskiej – 7 VIII 2004.

⁵ T. W e r n o – uroku 4 VIII 1931 w Kazimierzu Wielkopolskim (k. Szamotuł), studia: Wyższe Seminarium Duchowne w Gościkowie-Paradyżu, święcenia kapłańskie – 24 VI 1956 w Gorzowie Wlkp. z rąk arcybiskupa Walentego Dymka, wikariusz w Gorzowie i Zielonej Górze, ojciec duchowny w seminarium, pracownik Wydziału Duszpasterskiego Kurii Diecezjalnej w Gorzowie Wlkp., studiował na Wydziale Teologicznym Akademii Teologii Katolickiej w Warszawie, mgr teologii, proboszcz w Świdwinie, konsultor diecezjalny, referent ds. powołań duchownych w Kurii Biskupiej w Koszalinie, biskup pomocniczy diecezji koszalińsko-kolobrzeskiej (mianowany – 22 III 1974, konsekrowany – 25 V 1974 w Koszalinie, biskup tytularny Zattarae (Zattarensis), po śmierci biskupa Cz. Domina (15 III 1996) zarządzał diecezją koszalińsko-kolobrzeską w charakterze wikariusza kapitulnego.

⁶ P. K r u p a – uroku 19 VI 1936 w Braciejowej (diecezja tarnowska) w wielodzietnej rodzinie rolniczej (ma sześcioro rodzeństwa), studia: Wyższe Seminarium Duchowne Diecezji Gorzowskiej w Gościkowie-Paradyżu i Gorzowie – 1955-1961, święcenia kapłańskie – 14 V 1961 w Gorzowie Wlkp. z rąk biskupa Wilhelma Pluty, wikariusz w parafii Gubin – 1961-1962, wikariusz w parafii Świebodzin Wlkp. – 1962-1966, wikariusz w parafii Koleczygłowy – 1966-1970, wikariusz w Zielonej Górze – 1970-1971, studia z teologii moralnej na Wydziale Teologii Katolickiej Université des Science Humaines w Strasbourg (Francja), magisterium – 1972, inkardynowany do diecezji koszalińsko-kolobrzeskiej – 1972, dr teologii moralnej – 1975 (w Strasbourg), notariusz Kurii Diecezjalnej w Koszalinie – 1976-1978, wykładowca teologii

Za rządów biskupa I. Jeża erygowano podstawowe urzędy i instytucje diecezjalne. Z chwilą podpisania 8 lipca 1972 protokołu przejęcia przez biskupa ordynariusza nowo erygowanej diecezji, I. Jeż wydał pierwsze dekrety, m.in. mianował urzędników Kurii Biskupiej; na przykład 12 lipca 1972 zamianował Referenta Prawnego i Notariusza Kurii Biskupiej – ks. mgra Wiktora Paneckiego oraz Referenta Majątkowego i Notariusza Kurii Biskupiej – ks. Bernarda Mielcarzewicza, 16 sierpnia 1972 zostali mianowani dwaj Wikariusze Biskupi: ks. mgr Józef Jarnicki (ds. sakramentalnych i rozmów z władzami państwowymi) oraz franciszkanin konwentualny ojciec mgr Piotr Mielczarek (ds. duszpasterskich i zakonnych) oraz Referentem Wydziału Katechetycznego Kurii Biskupiej został nominowany – ks. mgr Ryszard Kierzkowski.

Biskup I. Jeż z powodu nieuzyskania od władz państwowych osobnego lokum do zamieszkania, tymczasowo mieszkał na plebanii parafii

moralnej w Wyższym Seminarium Duchownym w Gościkowie-Paradyżu i w Wyższym Seminarium Duchownym w Szczecinie - 1976-1980, rektor Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Gorzowskiej w Gościkowie-Paradyżu - 1978-1980, studia w Strasbourgu, przygotowania do habilitacji zakończone dyplomem DEA (*Diplôme d'Etudes Approfondies*) – 1980-1981, rektor nowo utworzonego Wyższego Seminarium Duchownego w Koszalinie – 1981-1986, wykładowca teologii moralnej w Wyższym Seminarium Duchownym w Koszalinie – 1981-1993, wikariusz generalny – od 1981, dyrektor Wydziału Nauki Katolickiej Kurii Diecezjalnej w Koszalinie, biskup pomocniczy diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej mianowany – 18 II 1984, konsekrowany – 15 IV 1984 w Kołobrzegu z rąk kard. J. Glempa (biskup tytularny Acqua Alba di Bizacena, dewiza biskupia: *Adveniat regnum Tuum* „Przyjdź królestwo Twoje”), biskup pomocniczy diecezji pelplińskiej – 25 III 1992, wikariusz generalny, prepozyt Kapituły Katedralnej Pelplińskiej, redaktor naczelny miesięcznika diecezjalnego, wykładowca teologii moralnej w Wyższym Seminarium Duchownym w Pelplinie, kierownik Katedry Teologii Moralnej i Duchowości, członek Grupy Roboczej ds. kontaktów duszpasterskich z Episkopatem Francji.

⁷ P C i e ś l i k uroku 15 VII 1940 w Czernicach (parafia Zakrzewo, na ziemi zlotowskiej) w rodzinie rolniczej, najmłodszy z 4 braci, studia: Wyższe Seminarium Duchowne w Gościkowie-Paradyżu – 1958-1964, święcenia kapłańskie – 21 VI 1964 w Zakrzewie z rąk biskupa Jerzego Stroby, wikariusz w parafii św. Jana Chrzciciela w Międzyrzeczu Wlkp. – 1964-1966, wikariusz w parafii Świętej Rodziny w Szczecinie – 1966-1968, studia teologiczne na Uniwersytecie w Strasbourgu 1969-1970 zakończone licencjatem z teologii biblijnej, studia w Papieskim Instytucie Biblijnym w Rzymie – 1971-1973, studia doktoranckie na Wydziale Teologii Katolickiej w Strasbourgu – 1974-1976 uwieńczone doktoratem z teologii biblijnej Nowego Testamentu, wikariusz w parafii Najświętszego Zbawiciela w Szczecinie – 1976-1979, wykładowca biblistyki w Wyższym Seminarium Duchownym w Gościkowie-Paradyżu, prefekt Wyższego Seminarium Duchownego w Gościkowie-Paradyżu i wykładowca Pisma Świętego – 1979-1982, wicerektor Arcybiskupiego Wyższego Seminarium Duchownego w Szczecinie – 1983-1986 i wykładowca Pisma Świętego, dyrektor Punktu Konsultacyjnego Instytutu Studiów nad Rodziną Akademii Teologii Katolickiej w Szczecinie i wykładowca Pisma Świętego – 1987-1993, kanonik gremialny Kapituły Katedralnej w Szczecinie, rektor Arcybiskupiego Wyższego Seminarium Duchownego w Szczecinie – 1993-1995, biskup pomocniczy diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej – mianowany 3 XII 1994, konsekrowany – 6 I 1995 w Rzymie przez Ojca Świętego Jana Pawła II, dewiza biskupia: *Evangelizare misit me* („Posłał mnie Pan, abym głosił Dobrą Nowinę”).

Podwyższenia Krzyża Świętego w Koszalinie, gdzie proboszczem był ks. J. Jarnicki; tutaj także mieściła się tymczasowa siedziba Kurii Biskupiej. Dopiero 20 grudnia 1973 roku w oparciu o akt notarialny nastąpiło przeniesienie dotychczasowych gospodarzy kościoła Niepokalanego Poczęcia NMP w Koszalinie (katedra) – ojców franciszkanów do parafii Podwyższenia Krzyża Świętego, a ks. J. Jarnicki został proboszczem parafii katedralnej. Jednocześnie biskup I. Jeż zamieszkał tymczasowo w rozbudowanym pomieszczeniu Kurii Biskupiej przy plebanii katedralnej.

Następnie biskup ordynariusz utworzył 28 października 1972 roku Konsultę Diecezjalną (ks. mgr Jan Grabowski, ks. mgr J. Jarnicki, ks. Jan Lis, ks. B. Mielcarzewicz, i ks. Jan Klepa) jako załączek przyszłej Kapituły Katedralnej. W dniach 10 – 12 grudnia 1973 roku powołano do życia Radę Kapłańską składającą się z kleru diecezjalnego: 11 proboszczów, 3 wikariuszy oraz 6 księży ze zgromadzeń zakonnych. Od stycznia 1973 roku zaczął się ukazywać urzędowy organ kościelny (kurii biskupiej) pod nazwą „Koszalińsko-Kołobrzeskie Wiadomości Diecezjalne” Jak zapisano, 23 kwietnia 1974 roku w katedrze pw. Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny w Koszalinie „odbyła się uroczystość wprowadzenia relikwii św. Wojciecha, patrona diecezji. Relikwie te ofiarowane zostały przez Kapitułę archikatedralną gnieźnieńską. Relikwiarz – fundacja wszystkich dekanatów diecezji – wykonany został ze szlachetnych materiałów w formie latarni morskiej o wysokości 55 cm i podstawie 28 cm, w której okna świecą duże bursztyny. Autorem relikwiarza jest Stanisław Tyrała z Poznania” Wskutek decyzji z 8 maja 1974 roku, władze państwowe przekazały budynek dotychczasowego Archiwum Państwowego w Koszalinie przy ul. Związku Walki Młodych na rzecz rezydencji biskupa diecezjalnego, a na skutek decyzji z 16 września 1974 roku również w Koszalinie przy ul. Związku Walki Młodych uzyskano budynki na własność Kurii Biskupiej.

29 czerwca 1978 roku prymas Polski, ks. kard. Stefan Wyszyński ustanowił Kapitułę Katedralną w Koszalinie; a 31 maja 1979 roku erygowano Sąd Biskupi w Koszalinie na czele z oficjałem ks. J. Jarnickim⁸; 25 września 1979 roku powołano Kapitułę Kolegiacką w Kołobrzegu.

Poza erygowaniem podstawowych instytucji i urzędów kościelnych, należało rozwijać duszpasterstwo, katechizację, pozyskiwać budynki dla działalności kościelnej, wykazać troskę o nowe budownictwo sakralne. Do 1980 roku władze państwowe hamowały rozwój budownictwa sakralnego z powodów ideologicznych. Dopiero pierwsze zezwolenie na budowę kościoła uzyskano

⁸ Biskup jednocześnie mianował sędziami posynodalnymi ks. Jana Borzyszkowskiego, ks. Ryszarda Króla, ks. W. Szymczukiewicza i ks. Tomasza Tarczyńskiego a obrońcą węzła małżeńskiego – ks. W. Paneckiego oraz notariusza – ks. Antoniego Czernuszewicza.

w 1977 roku 26 czerwca prymas Polski, kard. S. Wyszyński poświęcił plac i kamień węgielny pod budowę kościoła bł. Maksymiliana Kolbe w Słupsku.

Jednak najważniejszym problemem młodej diecezji było wybudowanie własnego budynku Wyższego Seminarium Duchownego w Koszalinie, bowiem dotychczasowi klerycy studiowali filozofię i teologię w Gorzowskim Wyższym Seminarium Duchownym w Gościkowie-Paradyżu, a niektórzy roczniki nawet w Wyższych Seminariach Duchownych w Pelplinie, Gnieźnie i Poznaniu. Już od 1973 roku biskup I. Jeż występował z wnioskami do władz państwowych o uzyskanie zezwolenia na budowę własnego budynku Wyższego Seminarium Duchownego. Następnie w kolejnych pismach Kurii Biskupiej Koszalińsko-Kołobrzeskiej z 30 grudnia 1976 i 9 lutego 1977, skierowanych do wojewody koszalińskiego, występowano z wnioskiem o wyrażenie pozwolenia na wystawienie budynku seminarium duchownego w Koszalinie. Dopiero na skutek wydarzeń politycznych w 1980 roku, tego rodzaju pozwolenie diecezja otrzymała 18 grudnia 1980 roku, a wkrótce (25 marca 1981) opublikowano uroczysty dekret erygowania Wyższego Seminarium Duchownego Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej. Wkrótce diecezja zakupiła od prywatnego właściciela 9,5 ha ziemi przystosowanej do wystawienia gmachu seminaryjnego w Koszalinie-Wilkowie i jednocześnie koszaliński „Miastoprojekt” na czele z architektami Lorkiem i Kacerem przygotowali projekt budynku seminaryjnego. 26 czerwca 1982 roku prymas Polski, kard. J. Glemp poświęcił teren pod budowę Wyższego Seminarium Duchownego w Koszalinie.

Zanim wybudowano właściwy gmach Wyższego Seminarium Duchownego, stanął obiekt tymczasowy, by już w nim mogli zamieszkać klerycy (tymi budowlami bezpośrednio zajmował się ks. Stefan Ołów) – 20 października 1982 roku nastąpiło uroczyste otwarcie naszego seminarium duchownego (na pierwszy rok studiów przyjęto 40 kleryków). Właściwy gmach Wyższego Seminarium Duchownego budowano w latach 1981-1991. Pierwszym jego rektorem został ks. dr P. Krupa (1981-1986), po nim był ks. dr Marian Subocz (1986-1992), następnie ks. dr Zdzisław Kroplewski (1992-2003) oraz ks. dr Wacław Łukasz (2003 - do dzisiaj).

W diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej erygowano nie tylko Wyższe Seminarium Duchowne w Koszalinie, ale również 7 marca 1987 roku biskup I. Jeż zatwierdził nowo powołany do życia Wyższy Instytut Wiedzy Religijnej w Koszalinie (pierwszy rektor ks. dr Jan Turkiel, po nim od 1992 roku ks. dr Antoni Kloska) w celu kształcenia teologicznego osób świeckich, przede wszystkim przyszłych katechetów oraz osób zakonnych; tenże Instytut od 31 grudnia 1992 roku współpracował z Papieskim Wydziałem Teologicznym w Poznaniu. Biskup Czesław Domin powołał 15 września 1993 roku Diecezjalne Kolegium Teologiczne z siedzibą w Koszalinie i jego oddział w Pile (afiliowane do Wydziału Teologicznego w Poznaniu, a następnie do niego włączone);

w 1997 roku ukończyło go 101 studentów teologii (w tym 66 uzyskało tytuł magistra teologii); w 1998 roku studiowało ponad 450 studentów świeckich w systemie zaocznym przez 6 lat. Skoro 9 stycznia 2004 roku założono Wydział Teologiczny przy Uniwersytecie Szczecińskim (dziekanem tego Wydziału został były rektor WSD w Koszalinie, ks. dr hab. prof. US Z. Kroplewski), świeccy studenci teologii zostali przyłączeni do nowo utworzonego Wydziału Teologicznego Uniwersytetu Szczecińskiego (Seksja w Koszalinie, w charakterze Instytutu Teologicznego, którego dyrektorem został ks. dr Krzysztof Kantowski) studiując w systemie dziennym przez 5 lat. Również klerycy diecezji podlegali wówczas nowemu Wydziałowi Teologicznemu Uniwersytetu Szczecińskiego.

Okres budowania podstaw diecezji zamknął trwający od 10 maja 1986 roku do 9 grudnia 1989 roku I Synod Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeski, uwieńczony zatwierdzeniem przez biskupa ordynariusza statutów regulujących całość życia diecezjalnego.

Najpoważniejszym wydarzeniem o charakterze religijnym w naszej diecezji był pobyt Ojca Świętego Jana Pawła II w Koszalinie 1-2 czerwca 1991 roku, kiedy to papież poświęcił gmach Wyższego Seminarium Duchownego oraz kaplicę Matki Bożej Trzykroć Przedziwnej na Górze Chełmskiej oraz odprawił tak zwaną Mszę św. papieską na placu przed kościołem Ducha Świętego.

Na terenie diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej działają dwa diecezjalne sanktuaria maryjne. Pierwszym z nich jest sanktuarium Matki Boskiej Bolesnej w Skrzatuszu. 15 września 1988 roku kard. Józef Glemp, bp. Ignacy Jeż i arcybiskup poznański Jerzy Stroba podczas Mszy św. z udziałem ponad 30 000 wiernych dokonali koronacji Figury Matki Boskiej Skrzatuskiej. „Troską bpa I. Jeża było przywrócenie kultu maryjnego na Górze Chełmskiej koło Koszalina. Nawiązując do roli, jaką odgrywało tutejsze sanktuarium przed reformacją, chciał odbudować kaplicę i wskrzesić starą tradycję. Odpowiedzią władz [państwowych – dop. L. B-B] było wpisanie 6 czerwca 1986 roku szczytu Góry Chełmskiej do rejestru zabytków i program zagospodarowania uchwalony przez Miejską Radę Narodową w Koszalinie, lokujący tu ośrodek rekreacyjno-sportowy. Po zmianach ustrojowych, 5 lutego 1990 roku, bp I. Jeż ponowił wniosek w sprawie odzyskania części Góry – starania zakończyły się powodzeniem. Szczyt Góry wraz z basztą widokową przejął *Szensztacki Instytut Siostr Maryi*” Siostry wybudowały kaplicę poświęconą Matce Bożej Trzykroć Przedziwnej. Poza sanktuariami nasza diecezja posiada także 3 miejsca pielgrzymowania:

1. Domacyno, parafia Karwin, figura Matki Bożej ofiarowana przez Filipińczyków;

2. Święta Góra koło Polanowa, gdzie budowana jest przez franciszkanina konwentualnego z Darłowa, o. Janusza Jędryszka pustelnia i kaplica;
3. Darłowo, kościół Matki Boskiej Częstochowskiej, sanktuarium Matki Bożej Fatimskiej i Matki Bożej Jedności.

W oparciu o dekret biskupa I. Jeża z 19 marca 1990 roku w diecezji powołano do życia „Caritas Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej” (w 1997 roku działało ponad 50 oddziałów parafialnych). Obecnie jego dyrektorem jest ks. Paweł Brostowicz. Według stanu z 2 lutego 2004 roku w diecezji funkcjonuje kilkadziesiąt ośrodków caritasowskich⁹ W kwietniu 1997 roku

⁹ Placówki:

- Dom Dziennego Pobytu dla Osób Samotnych i Niepełnosprawnych, Kuchnia dla ubogich i punkt pomocy,
- Świetlica profilaktyczno-wychowawcza, Koszalin, ul. Biskupa Cz. Domina 8;
- Dom Samotnej Matki *Dar Życia*, Koszalin, ul. Wojska Polskiego 13;
- Ośrodek dla Dzieci i Młodzieży pw. Aniołów Stróżów – ośrodek wypoczynkowy dla dzieci i młodzieży, Kołobrzeg, ul. Kasprowicza 7;
- Ośrodek Charytatywny St. Liborius – ośrodek wypoczynkowy i szkoleniowy, Ostrowiec, k/Wałcza;
- Centrum Charytatywno-Opiekuńcze Caritas pw. Matki Bożej z Lourdes w Pile;
- Dom dziennego pobytu, Stacja opieki, Punkt pomocy doraźnej, Świetlica rehabilitacyjno-socjalna, Kuchnia dla ubogich, Ośrodek formacyjny, Piła, ul. Kossaka 16.

Parafialne placówki charytatywne:

- Świetlica, Warsztaty Terapii Zajęciowej, Caritas parafii św. St. Kostki, Piła, ul. Browarna 13;
- Katolicki Dom Młodzieży, Ochronka dla dzieci „*Cichy Kącik*” Świetlica, Świetlica – dla młodzieży gimnazjalnej i starszej, „*Betania*” – punkt wydawania żywności;
- Świetlica – dla dzieci i młodzieży wiejskiej, Nowa Wieś;
- Świetlica – dla dzieci i młodzieży wiejskiej, Niekursko;
- Warsztaty Terapii Zajęciowej, Caritas parafii św. Jana Chrzciciela, Trzcianka, ul. Żeromskiego 39;
- Kuchnia, Caritas parafii NMP Wspomożenia Wiernych, Miastko, ul. B. Chrobrego 9;
- Świetlica Profilaktyczno-Wychowawcza (Oratorium), Caritas parafii Zmartwychwstania Pańskiego, Drawsko Pomorskie, ul. Kilińskiego 2;
- Świetlica, Caritas parafii MB Różańcowej, Słupsk, ul. Dominikańska 1,
- Świetlica
- Ośrodek edukacyjno – ekologiczno – wypoczynkowy, Caritas parafii Matki Bożej Częstochowskiej, Duninowo 43;
- Świetlica, Caritas parafii św. Franciszka Ksawerego, Kuźnica Czarnkowska, ul. Kościelna 9;
- Świetlica, Caritas parafii św. Anny, Krajenka, ul. Młyńska 1;
- Świetlica socjoterapeutyczna, Caritas parafii św. Maksymiliana Kolbego, Słupsk, ul. Piłsudskiego 20;
- Świetlica, Caritas parafii Narodzenia NMP, Szczecinek, ul. 3 Maja 1A;
- Kuchnia dla ubogich, dożywianie codzienne w okresie zimowym dla 200 osób.

erygowano „Akcję Katolicką”, a 29 czerwca 1997 roku ukonstytuowała się Rada Ruchów i Stowarzyszeń Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej. Według stanu z dnia 2 lutego 2004 roku obejmowała 10 stowarzyszeń i fundacji¹⁰. Ponadto w diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej było czynnych 7 szkół katolickich¹¹ oraz Bursa Katolicka pw. Św. Stanisława Kostki w Szczecinku. W Koszalinie funkcjonuje także „Diecezjalne Studium Organistowskie” i w Kołobrzegu – „Dom Księża Emerytów”, wspierany przez „Wzajemną Pomoc Kapłańską”. Poza tym w naszej diecezji ukazuje się tygodnik „Gość Niedzielny – Wierzę”, rocznik „Studia Koszalińsko-Kołobrzeskie” oraz dział Radiowa Rozgłośnia Diecezjalna „Radio Plus – Koszalin”. Biskup M. Gołębiewski, 14 września 2002 roku erygował Kapitułę Kolegiacką w Pile (Statut z 25 grudnia 2002 roku), a dekretem z 4 listopada 2003 roku utworzył Archiwum Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej – Regulamin z 2 kwietnia 2004 roku (dyrektorem został ks. dr T. Ceynowa). W Kurii Biskupiej w Koszalinie –

- Świetlica, Caritas parafii św. Antoniego, Pila, ul. Ludowa 20;
- Nadmorski Ośrodek Wypoczynkowy,
- Świetlica, Caritas parafii Zwiastowania NMP, Łącko 42;
- Świetlica socjoterapeutyczna pw. Św. Józefa, Caritas parafii pw. Matki Bożej Częstochowskiej, Darłowo, ul. Franciszkańska.

¹⁰ Stowarzyszenia katolickie i fundacje na terenie diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej:

- Diecezjalna Rada Ruchów i Stowarzyszeń Katolickich;
- Akcja Katolicka, Koszalin, ul. Kard. St. Wyszyńskiego 25;
- Klub Inteligencji Katolickiej, Koszalin, ul. Władysława Andersa 24;
- Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży, Koszalin, ul. Kard. St. Wyszyńskiego 25;
- Stowarzyszenie Rodzin Katolickich, Koszalin, ul. Staszica 38;
- Towarzystwo Przyjaciół Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego, oddział diecezjalny, Koszalin, ul. Kard. St. Wyszyńskiego 25;
- Stowarzyszenie Przyjaciół Seminarium Duchownego, Koszalin, ul. Seminaryjna 2;
- Katolickie Stowarzyszenie *Civitas Christiana*, Koszalin, ul. Zwycięstwa 135a;
- Fundacja Pomocy w Kształceniu Młodzieży Wiejskiej Ks. Bpa Mariana Gołębiewskiego w Koszalinie, Koszalin, ul. Staszica 38;
- Fundacja Charytatywna im. Bpa Czesława Domina, Kołobrzeg, ul. Ostrobramska 1
działa: Dom dla Kobiet i Dzieci, Blotnica 20, k/ Charzyno. Dom Pomocy Społecznej, Białogard-Zwinisław, ul. J. Sidło 1, Wspólnota *Cenacolo*, Giezkowo 16A, k/ Świeszyna.

¹¹ Szkoły katolickie podstawowe, gimnazja i licea ogólnokształcące:

1. Katolicka Szkoła Podstawowa im. Jana Pawła II, Koszalin, ul. Staszica 38;
2. Katolickie Liceum Ogólnokształcące i Gimnazjum, Koszalin, ul. Staszica 38;
3. Katolickie Liceum Ogólnokształcące i Gimnazjum, Słupsk, ul. Piłsudskiego 20;
4. Salezjańska Szkoła Podstawowa im. Jana Pawła II, Pila, ul. Podchorążych 1/12;
5. Gimnazjum i Liceum Towarzystwa Salezjańskiego, Pila, ul. Dembowskiego 4;
6. Katolicka Szkoła Podstawowa i Gimnazjum (Stowarzyszenie Rodzin Katolickich), Złotów, ul. Moniuszki 18;
7. Katolicka Szkoła Podstawowa, Trzcianka, ul. Spokojna 2.

według stanu na dzień 2 lutego przy Wydziale Duszpasterskim działały 42 Referaty Duszpasterskie¹² oraz funkcjonowało 8 komisji¹³ Latem 2005 roku

¹² Referaty:

1. referat duszpasterstwa rodzin;
2. referat ds. zakonnych;
3. referat ds. ekumenizmu;
4. referat nowych ruchów katolickich;
5. duszpasterstwo kapłanów;
6. duszpasterstwo młodzieży;
7. duszpasterstwo powołań;
8. duszpasterstwo ministrantów;
9. duszpasterstwo kobiet i młodzieży żeńskiej;
10. duszpasterstwo maryjne, sanktuariów maryjnych i Pomocników Maryi – Matki Kościoła;
11. duszpasterstwo rolników;
12. duszpasterstwo ludzi morza;
13. duszpasterstwo chorych;
14. duszpasterstwo hospicyjne;
15. duszpasterstwo osób niepełnosprawnych;
16. duszpasterstwo więziennictwa;
17. duszpasterstwo nauczycieli i wychowawców;
18. duszpasterstwo policjantów;
19. duszpasterstwo głuchoniemych;
20. duszpasterstwo niewidomych;
21. duszpasterstwo środowisk twórczych;
22. duszpasterstwo misyjne, Papieskie Dzieła Misyjne;
23. duszpasterstwo harcerzy;
24. duszpasterstwo prawników;
25. duszpasterstwo rzemieślników;
26. duszpasterstwo charytatywne;
27. duszpasterstwo strażaków;
28. duszpasterstwo służby zdrowia;
29. duszpasterstwo akademickie;
30. duszpasterstwo kolejarzy;
31. duszpasterstwo w środkach społecznego przekazu;
32. duszpasterstwo leśników i myśliwych;
33. duszpasterstwo trzeźwości;
34. diecezjalny moderator ruchu „Światło-Życie”;
35. diecezjalna instruktorka rodzin;
36. diecezjalna piesza pielgrzymka Skrzatusz – Jana Góra;
37. Ruch Kościoła Domowego;
38. Ruch Odnowa w Duchu Świętym;
39. Akcja katolicka;
40. Katolickie Stowarzyszenie Młodzieży;
41. Klub Inteligencji Katolickiej;
42. Towarzystwo Przyjaciół Katolickiego Uniwersytetu Lubelskiego.

¹³ Komisje:

- Komisja Gospodarcza ds. Seminarium Duchownego;

będzie poświęcony nowy Dom Rekolekcyjny Diecezji Koszalińsko-Kołobrzeskiej¹⁴

Na terenie diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej – według stanu z 2 lutego 2004 roku- były 2 zakony męskie¹⁵, 9 męskie instytuty życia konsekrowanego¹⁶

- Komisja Liturgiczna;
- Komisja Rewizyjna Caritas;
- Komisja ds. Formacji Ciągłej Duchowieństwa;
- Komisja ds. Formacji Ciągłej Duchowieństwa (Kurs Proboszczowski);
- Komisja Śpiewu i Muzyki Kościelnej;
- Komisja ds. Sztuki i Architektury Sakralnej;
- Komisja Społeczna przy Diecezjalnej Radzie Duszpasterskiej.

¹⁴ Koszalin, ul. Seminaryjna 2. Inne miejsca służące jako domy rekolekcyjne – według stanu z 2 II 2004:

1. Ośrodek przy parafii św. Michała Archaniola, Kołobrzeg – Podczele, ul. Ostrobramska 1;
2. Ośrodek Charytatywny pw. Aniołów Stróżów, Kołobrzeg, ul. Kasprowicza 7;
3. Ośrodek Charytatywny St. Liborius, Ostrowiec, k/ Wałcza.

¹⁵ 1. Franciszkanie

Zakon Braci Mniejszych Konwentualnych:

- parafia M. B. Częstochowskiej, Darłowo, ul. Franciszkańska 41,
- parafia św. Maksymiliana M. Kolbego, Darłówek, ul. Gdyńska 3;
- parafia Świętego Krzyża, Kołobrzeg, ul. Jedności Narodowej 68;
- parafia Podwyższenia Krzyża Świętego, Koszalin, ul. Franciszkańska 1

1. Kapucyni

Zakon Braci Mniejszych Kapucynów:

- parafia św. Antoniego, Piła, ul. Ludowa 20;
- parafia św. Antoniego, Wałcz, ul. Orla 11.

¹⁶ 1. Chrystusowcy

Zgromadzenie Chrystusowe dla Polonii Zagranicznej:

- parafia św. Jana Chrzciciela, Sarbia, ul. Jana Pawła II 7.

1. Misjonarze Świętej Rodziny

Zgromadzenie Misjonarzy Świętej Rodziny:

- parafia Wniebowzięcia Najśc. Maryi Panny, Złotów, ul. Najśw. Maryi Panny 11.

2. Marianie

Zgromadzenie Księży Marianów Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny:

- parafia Chrystusa Króla, Korzystno

3. Redemptoryści

Zgromadzenie Najświętszego Odkupiciela:

- parafia Ducha Świętego, Szczecinek, ul. Klasztorna 23.

5. Saletyni

Zgromadzenie Misjonarzy Matki Bożej z La Salette:

- parafia św. Franciszka Ksawerego, Kuźnica Czarnkowska, ul. Kościelna 9;
- parafia św. Jana Chrzciciela, Trzcianka, ul. Żeromskiego 39.

6. Salezianie

Towarzystwo świętego Franciszka Salezego:

- parafia Trójcy Świętej, Czaplunek, ul. Moniuszki 20;
- parafia Najśc. Serca Pana Jezusa, Kobylnica Słupska, ul. Główna 65;

oraz 24 zgromadzenia zakonne żeńskie¹⁷ i ponadto Szentsztacki Instytut Sióstr Maryi oraz Stowarzyszenie Wiernych Świeckich¹⁸

-
- parafia św. Jana Bosko, Piła, ul. Libelta 3;
 - parafia Świętej Rodziny, Piła, ul. Św. Jana Bosko 1;
 - parafia Świętej Rodziny, Słupsk, ul. Grottera 9.
7. Salwatorianie
Towarzystwo Boskiego Zbawiciela:
 - parafia Najśw. Serca Pana Jezusa, Krzyż Wielkopolski, ul. Poznańska 12.
 8. Zmartwychwstańcy
Zgromadzenie Zmartwychwstania Pana Naszego Jezusa Chrystusa:
 - parafia św. Wojciecha, Wierzchowo, ul. Orła Białego 5;
 - parafia Wniebowzięcia Najśw. Maryi Panny, Złocieniec, ul. Boh. Warszawy 25.
 9. Bracia Szkolni
Zgromadzenie Braci Szkół Chrześcijańskich:
 - Dom Pomocy Społecznej dla Dzieci, Przytoko.
- ¹⁷
1. Albertynki
Zgromadzenie Sióstr Albertynek Posługujących Ubogim:
 - Białogard, ul. J. Sidło 1.
 2. Boromeuszki
Zgromadzenie Sióstr Miłosierdzia św. Karola Boromeusza:
 - Ustropie Morskie, ul. Chrobrego 10.
 3. Elżbietanki
Zgromadzenie Sióstr św. Elżbiety:
 - Tuczno, ul. Klasztorna 2;
 - Wałcz, ul. Papieża Jana XXIII 7;
 - Zakrzewo, ul. Ks. Domańskiego 9;
 - Złotów, ul. Najśw. Maryi Panny 7.
 4. Felicjanki
Zgromadzenie Sióstr św. Feliksa z Kantalicjo III Zakonu św. Ojca Franciszka (Fel.):
 - Kołobrzeg, ul. Katedralna 37;
 - Koszalin, ul. Staszica 38.
 5. Franciszkanki Misjonarki
Zgromadzenie Sióstr Franciszkanek Misjonarek Maryi:
 - Dźwirzyno, ul. Krasickiego 18.
 6. Franciszkanki od Pokuty
Zgromadzenie Sióstr Franciszkanek od Pokuty i Miłości Chrześcijańskiej:
 - Darłowo, ul. Wenedów 67;
 - Czarne, ul. Zamkowa 23.
 7. Franciszkanki Rodziny Maryi
Zgromadzenie Sióstr Franciszkanek Rodziny Maryi:
 - Koszalin, ul. Franciszkańska 1;
 - Trzcianka Lubuska, ul. Żeromskiego 39.
 8. Kanoniczki
Zgromadzenie Sióstr Kanoniczek Ducha Świętego de Saxia:
 - Słupsk, ul. Dominikańska 2;

- Ustka, ul. Kościuszki 4.
- 9. Karmelitanki Bose
Zakon Najświętszej Maryi Panny z Góry Karmel – OCD:
 - Borne Sulinowo, ul. Parkowa 12.
- 10. Klaretyнки
Zgromadzenie Sióstr Maryi Niepokalanej Misjonarek Klaretynek:
 - Pila, ul. Złota 1.
- 11. Mniszki Klaryski
Zakon Mniszek Klarysek od Wiecznej Adoracji:
 - Słupsk, ul. Henryka Pobożnego 7.
- 12. Nazaretanki
Zgromadzenie Sióstr Najświętszej Rodziny z Nazaretu:
 - Słupsk, ul. Chrobrego 46.
- 13. Niepokalanki
Zgromadzenie Sióstr Niepokalanego Poczęcia Najświętszej Maryi Panny:
 - Szczecinek, ul. Kościuszki 30.
- 14. Pallotyńki
Zgromadzenie Sióstr Misjonarek Apostolstwa Katolickiego:
 - Bobolice, ul. Pionierów 3;
 - Koszalin, ul. Ks. kard. St. Wyszyńskiego 25.
- 15. Salezjanki
Zgromadzenie Córek Maryi Wspomożycielki:
 - Czaplinek, ul. Moniuszki 28;
 - Pila, ul. Piękna 14/16;
 - Polczyn Zdrój, ul. Wąska 5.
- 16. Serafiki
Zgromadzenie Córek Matki Bożej Bolesnej:
 - Pila, ul. Ludowa 20.
- 17. Sercanki (bezhabitowe)
Zgromadzenie Córek Najczystszego Serca NMP:
 - Drawsko Pomorskie, ul. Dworcowa 3;
 - Kołobrzeg, ul. Wierzbowa 11.
- 18. Siostry Najświętszej Duszy Chrystusa
Zgromadzenie Sióstr Najświętszej Duszy Chrystusa:
 - Białogard, ul. Lindego 2.
- 19. Siostry Opatrzności Bożej
Zgromadzenie Sióstr od Opatrzności Bożej:
 - Jastrowie, ul. Gen. Kieniewicza 46.
- 20. Siostry Szkolne
Zgromadzenie Sióstr Szkolnych de Notre Dame:
 - Grzybowo, ul. Kościelna 7.
- 21. Służebnice NMP
Zgromadzenie Sióstr Służebnic Najświętszej Maryi Panny Niepokalanie Poczętej (obrazdu greckokatolickiego):
 - Koszalin, ul. Zwycięstwa 299;
 - Świdwin, ul. ks. J. Popieluszki 34.
- 22. Służebniczki Dębickie
Zgromadzenie Sióstr Służebniczek Bogarodzicy Dziewicy Niepokalanie Poczętej:

Obecnie do pilnych zadań naszej diecezji należy zorganizowanie ostatniej instytucji diecezjalnej w postaci muzeum diecezjalnego.

Ogółem w diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej w latach 1972-2005 wybudowano ponad 100 kościołów i kaplic, ponad 80 plebanii, ponad 20 budynków katechetycznych. Poza tym wyremontowano ponad 230 kościołów, 60 plebanii i 40 innych budynków należących do Kościoła katolickiego. Ogólnie oceniając dzieje Kościoła katolickiego na Pomorzu Zachodnim w granicach diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej (1972-2005) należy stwierdzić, że były one bardzo złożone (w okresie PRL i III RP), a przy tym dość skomplikowane. W dużej mierze zależało to od zaistniałych aktualnych warunków politycznych oraz społeczno-gospodarczych i religijnych. Z perspektywy ponad 30 lat istnienia diecezji koszalińsko-kołobrzeskiej możemy ostatecznie skonstatować, że słuszna była decyzja powołania w 1972 roku naszej diecezji, bowiem na każdym odcinku życia kościelnego nastąpił widoczny postęp.

-
- Szczecinek, ul. Klasztorna 23.

23. Urszulanki Szare

Zgromadzenie Sióstr Urszulanek Serca Jezusa Konającego:

- Słupsk, ul. A. Krajowej 8;
- Słupsk, ul. Malczewskiego 10.

24. Zgromadzenie Sióstr Matki Miłosierdzia (Ostrobramskiej):

- Polczyn Zdrój, ul. Cmentarna 7;
- Syrkowice 2 k/ Karlina
-

¹⁸ Świeckie Instytuty Życia Konsekrowanego (żeńskie)

Siostry Szensztackie

Szensztacki Instytut Sióstr Maryi:

- Koszalin, ul. Słupska 1, Góra Chełmska;
- Koszalin, ul. Zielona 38.

Stowarzyszenie Wspólnota Dzieci Łaski Bożej (Wspólnota z Lipia):

- Lipie, k. Rąbina;
- Czarne, ul. Strzelecka 11;
- Koszalin, ul. Seminaryjna 1;
- Koszalin, ul. Wojska Polskiego 13.